

124 szám.
928-29.

Virálandó fiatalok:
amelyek is
Dr. Tóth Gyula
professzor unokái.

Debrecen, 1928. október 26. ai

Érkezett

konvulzió

Dr. Tóth Gyula

e. i. Debrecen.

Érkezett

Tóth Gyula

A kerítéstől.

Doctori értekezés a büntetőjog
köréből.

Írta:

Szabó Miklós
jogtudorjelölt.

1928.

Törvénymunkák:

Angyal-Degré-Lechery: Anyagi és a-
laki büntetőjog. I. 1927.

Edvi Illés Károly: A magyar büntető-
törvénykönyv magyarázata. 1909.

Tinkei Ferenc: A magyar büntetőjog
tankönyve. 1914.

dr. Harmat Emil: A keletés.

Kemnitz Gusztáv: A magyar bünte-
tőjog tankönyve. 1873.

Löw Tobias: A magyar büntetőtörvény-
könyv teljes anyaggyűjteménye. 1880.

Büntetőjog tára: LXI., LXVI., LXVIII. és LIX.
kötetei.

A kerítésről.

A szemérem elleni bűncselekmények közé a „kerítés” csupán az 1908. évi XXXVII. Törvény-cikkkel került be büntetőjogunkba. Az 1878. évi I. t. c. a kerítést elvileg büntetlenül hagyta, amely álláspontot a törvényjavaslatának indokolása főleg a bizonyítás nehézségével igyekezett alátámasztani. Ugy hogy hazánkban a büntető

^x Löw. T. Anyaggyűjtemény II. 403. l.

novella megalkotása előtt e súlyos büntetést érdemlő cselekmény ellen egyedüli represszív intézkedés a 3390./1869. B. M. sz. rendelet azon intézkedése volt, mely a fiatal nőknek külföldi bordélyházakba való szállítását kihágássá minősítette.

Isak bizonyos viszonylatban és amellett nem hathatósan büntettetett tehát a kerítés.

Ész 1908. évi XXXVI. t. c. gyö-

keresen lép fel a kerítéssel szemben, arra nézve büntetőjogi tényálladékokat konstruál és az általa adott büntetőjogi védelmet tovább terjeszti ki az 1925. évi XIX. törvénycikknek, — a nőekkel és gyermekekkel üzött kereskedés elnyomása végett. Szemben létrejött egyetmény becikkelyezéséről szóló törvénynek, — a 2. §-a.

Értelmezésében a „kerítésnek” a magyar büntető-

jogban meghatározott fogalmát
őhajtom várolni, ezt megelő-
zőleg azonban röviden a ke-
rítésre vonatkozó tudományos
meghatározások ismertetésé-
re kell kitérnem. Éves olyan
tervénuma van a büntető-
jognak, melyen az elmélet
és a tételen jog olyan eltérést
mutatnának, mint a sze-
mérem elleni bűncselekmé-
nyek tekintetében - és így a
kerítést illetőleg is.

Ennek természetes magyarázata abban található meg, hogy míg az elmélet, a tudomány kizárólag elvi alapon indul el valamely bűncselekmény-fogalom meghatározásánál, addig a törvényhozót valamely cselekmény bűncselekménnyé való minősítésénél számos szempont megköti abban a tekintetben, hogy mily terjedelemben konstruáltassék meg a szükséges büntetőjogi védelem.

Elég példával utalunk itt arra, hogy bizonyos erkölcsi szempontból, nézve (a sértett pellengérré állítása) vagy gyakorlati, célszerűségi tekintetből (a bizonyítás nehézsége) esetleg nem mutathozik kivánatosnak valamely cselekménynek büntetőjogi üldözése, illetve a cselekmény minden alakjának üldözése, jóllehet az, hogy elvileg a büntetőjogi védelem szükséges volna, a törvényhozó előtt sem kétséges. Különösen

elmondható ez a szemérem
elleni bűncselekményekről, a
melyek kényes természete igen
sok mellék szempont érve nye-
sülését követeli meg üldözteté-
sük megállapításánál.

A kifejtettekől következik,
hogy az elmélet által a kerítés-
re adott fogalom meghatározás
sokkal tágabb, mint az, amely
a törvényes tényállásokban
van lefektetve.

A „kerítés” alatt a szerény

véleményem szerint. helyes elméleti meghatározás alapján érteni kell: valamely személynek a nem-i ösztön bármily módon való házasságon kívüli kielégítése céljából való megszerzését.

E meghatározás minde-
nekelőtt magában foglalja
arrt, hogy a cselekmény alanya
bármely személy, tehát így
férfi, mint nő lehet.

Hányos érert Weisz Ödön-

nek az a meghatározása, mely szerint kerítés alatt érteni kell mindennemű szándékos reábi-
rását valamely nőnek házat-
ságon kívüli nemi közösülésre,
fajtalanságra vagy arra, hogy a
nő magát más kéjvágyának
alávetse. (Magyar Fogászegyleti
Értekezések XXXV. k. e. f. 1907. 19 l.),
mert ez kizárólag a nőt te-
kinti, a kerítés passzív alanyának.
Ugyancsak hiányos Hautz
Gusztávnak az a definíciója,

hogy „a kerítés mások házasságon
kívüli nemü közösülésének szándé-
kos elősegítése”, valamint Edvi Kl-
la Károlyé is, aki szerint a ker-
tés mások törvényellenes nemü
közösülésének elősegítése,** mert
ezek a meghatározások egyrészt
nem fejezik ki pregnáns módon
a tettes részéről predő kerde-
ményezésben a megszerzésben
nyilvánuló közreműködést, a-
mellétt pedig a közreműkö-
dés célzatát kizárólag a nemü

* Tankönyve 300 l. ** A Btk. magyarázata. II. 304 l.

közösülésre korlátozzák.

Harmadik Emil, a kerítésről szóló tanulmányában, valamely személynek kéjkielégítés céljából való megszerzését^{*} érti kerítés alatt.

Ész általunk adni megkísérelt definíciótól tehát eltér abban, hogy a célszót röviden „kéjkielégítéssel” jelöli meg, másrészt abban, hogy bár meg határozásának magyarázatában hangsúlyozza, hogy „termé-

* „A kerítés”: 84 l.

szetesen a nemi ösztönnek a
házasélet keretében való kielé-
gítését előmozdító magatartás
nem esik ide", mégis ért a defi-
nicióban indokolatlanul mellőzve

Amit még az általam adott
definíció megvilágításánál ki-
 kell emelnem az az, hogy kerít-
 té's forog fenn nem csak a más
részére, de a tettes saját részére
való megszerzésénél is, e tekin-
 tetben azonban hangsúlyozandó,
hogy ha a kéjkielégítésre való

hajlandóság a passiv alany részéről is a nemi ösztön kielégítésére irányuló vágyból, tehát kölcsönös vonzalomból ered és azt nem nemtelen indok, vagyoni előny vagy más efféle szülte, — úgy keletkezéséről nem lehet szó.

Továbbá kiemelendő, hogy elvileg a cselekménynek szándékosnak sem kell lennie, hanem az gondatlanságból is elkövethető. E tekintetben figyelemre méltó a büntető novella in-

dokolása, mely szerint „az erkölcsi elvek szigorú érvényesítése azt követelné, hogy mindenkit büntessenek, aki a nő erkölcsi bukásához szándékosan vagy gondatlanságból segédkezet nyújt.”

Miután így elméletileg körvonalaztuk a kerítés fogalmát, lássuk, hogy büntetőjogunkban miként konstruáltatott meg az, mennyiben jelenti ki a pételes jog a kerítést bűncselekménynek?

A kerítés fogalmát először

mint már említettük az 1908. évi
XX. XV. t. c., a büntetőnovella, XIII. cik-
kében találjuk meg a magyar té-
teles jogban.

A büntetőnovella 43. §-a ér-
telmében: Herités véttségét követi
el, aki valamely tisztességes nőt
hárasságon kivüli nemi közönség
vagy fajtalanság céljára önérdek-
ből más részére szándékosan meg-
szerez, vagy megszerezni törekszik,
ha a nő életének huszadik évét
még be nem töltötte.

A Bn. 44.§-a értelmében pedig: Herités véttségét követi el, aki valamely tisztességes nőt szándékosan rabíri, hogy az, előbbi §-ban meghatározott célra bordélyhárra, vagy hasonló üzembe lépjen. A kísérlet büntetendő.

Ex a cselekmény büntett, ha a sértett életének huszadik évét még nem töltötte be.

Herités büntettét követi el, az is, aki valamely nőt bordélyhárra vagy hasonló üzemben akarata ellen

nére bármely okból visszatart.

A büntető novella által a keresésről adott ért a fogalmi meghatározást kiterjesztette a nők és a gyermekekkel üzött kereskedés elnyomása végett Genfben létrejött nemzetközi egyezményt becikkelyező 1925. évi XIX. t. c. 2. §-a, mely szerint a Bn. negyedik fejezetének XIII. cikkében a nők részére biztosított büntetőjogi védelem, az egyébként ott megszabott korlátok között a férfi

nemhez tartozókra is kiterjesztetik.

A Bn. 43. 44. és 46 §-ában említett huszadik év a huszonegyedik évre emeltetik fel.

Végül a Bn. 45 §-a értelmében: „Tekintet nélkül a sértett korára és erkölcsiségére, a kerítés büntetett, ha a tettes:

1. csalárdzággal, erőszakkal, vagy fenyegetéssel követi el;

2. a családközelítést hozzá tartozója (Btk. 78 §.), nevelés, tanítás

vagy felügyelet végett reábizott vagy neki alárendelt nő ellen követi el;

3. a nőt külföldre szállítja vagy szállíttatja;

4. a kerítéssel járletszerűleg foglalkozik, vagy kerítés miatt már egyszer büntetve volt és büntetésének kiállása óta tíz év még el nem múlt;

Természetesen az 1925. évi XIX. t. c. 25. §-ának első bekezdésének a férfiakra vonatkozó kiterjesztő rendelkezése az e szakasz-

ban foglaltakra is vonatkozik.

Vizsgáljuk ezek után részletesen az idézett törvényszakaszokat s ezek alapján körvonalazzuk a kerítésnek tételen jogunk szerinti fogalmát.

I. Megállapíthatjuk, hogy a cselekmény alanya bárki lehet. A tételenek a sértetthez való hozzátartozói (Btk. 78.§.) nevelői, tanítói, felügyelői vagy alárendeltségi viszonya azonban a cselekményt büntetési minősíti (Bn. 45.§. 2 p.). Nem-

különben büntett a herítés
akkor is, ha a tettes a herítés-
sel üzletszerűleg foglalkozik, vagy
herítés miatt már egyszer bün-
tetve volt és büntetésének ki-
állása óta tíz év még el nem
múlt (Bm. 45. §. 4. p.).

II. A cselekmény tárgyának
általában az irodalomban a ne-
mi printkerés szabadságát tekin-
tik, melyet a jog a herítésnél ab-
ból a szempontból kíván véde-
lemben részesíteni, hogy „a nem

érintkezés aljas motivumokból,
meg nem engedett módon ne be-
folyásoltassék."*

Tinkey e tekintetben különböz-
tet szerint, hogy a kerítés súlyosabb
vagy enyhébb eseteiről van szó és
míg a súlyosabb esetekben ő is a
nemmi szabadságot tekinti a cse-
lekmény tárgyának, addig az
enyhébb esetekben az erkölcsi
tisztaságot, a tisztességet.**

Héjdes most már, hogy kik-
nek a fentebb körülírt prédikait

*Harmat: id. m. 88 o.   **Tankönyv: 649 l.

védi a kerítés ellen büntetőjogi
szankciókkal a jog, vagyis, mint
mondani szokták, kik a kerítés-
nek u. n. „passzív alanyai”?

A Bn. rendelkezései csak a
nőket védtek, minthogy azonban
az 1925. évi XIX. t. c. 2.§-a, az álta-
la a 1.§-ban beikkelyezett nem-
zetközi egyezmény 5. szakaszában
foglaltak végrehajtása képen a
kerítés elleni büntetőjogi védel-
met a férfimember tartozókra is
kiterjesztette, — a cselekmény

passzív alanya úgy nő, mint férfi lehet, utóbbi természetesen csak a fajtalanság szempontjából.

(A genfi nemzetközi egyezmény létrejöttét megelőzőleg is kiterjesztették a védelmet a férfi nemhez tartozókra is az olasz, norvég, dán, német és columbiai büntetőtörvénykönyvek).*

Ugy a férfiak, mint a nők sérelmére elkövetett kerítésnél azonban a Bn. 43.§-ában foglalt tényálladék létesülésehez szük-

*Harmat: id. m. 90 l.

séges a huszonegyedik évnél fiatalabb kor, és ugyancsak e korhatár minősíti a cselekményt véttségé vagy büntetetté a Bn. 44. §-ának első bekezdésében körülírt esetben is.

A kerítés többi (súlyosabb) esetében a kor nem bír befolyással.

Annak kiemelése mellett, hogy a Bn. rendelkezései szerint e jelentős korhatár, mint már a fentiekben említettük, — husz évtendő volt, — csak az 1925. XIX. t.

c. állapította meg azt huszonegy éven, peá kell mutatnunk arra is, hogy a cselekménynél nem csak a huszonegy éves korhatár bír jelentőséggel, hanem más korok is, amely szempontból, ezután a nők és férfiak között ismét különbség tehető.

A Bn. 43. §-ában foglalt cselekmény feltétele, hogy a cselekmény passzív alanya huszonegy éven aluli legyen.

Ámazonban egyben a herítés többi cselekteire vonatkozóan is megállapí-

tandó, hogy a sértett nők leg-
alább 14, a sértett férfi nemek
tartozónak pedig legalább 12 évet
betöltöttnek kell lennie, hogy ke-
rítésről legyen szó.

Ugyanis a 12 éven aluli nő-
vel szemben a cselekmény elköve-
tése nem a kerítés, hanem erőszakos
nemű közöszléis illetőleg a sze-
merem elleni erőszak tényállá-
sát valósítja meg, a 12 évtől
14 évig terjedő korban pedig a cse-
lekmény a megfertőzés büntetté-

nek tekintendő. (V. ö. Btk. 232. 233. 236 §§-ait). Természetesen ezen eseményekben való bűnrészességről és nem tettességről van szó, amint hogy a 12. éven alóli férfi nemhez tartozó megszerzése sem kerítés, hanem a Btk. 242. §-ában meghatározott természet elleni fajtalanság büntetésében való bűnrészesség.

A Bm. 43. és 44 §-aiban meghatározott kerítés fogalmához hozzá tartozik az is, hogy a passzív alany

"tisztességes" legyen.

A "tisztességes" szó értelmére vonatkozólag bírói gyakorlatunkban eddig csak a nőkre vonatkozólag találunk értelmezést, amely értelmezés a Btk. javaslatának a 236. §-hoz fűzött indokolásán alapul és legrövidebben így fejezhető ki: a "tisztességes" szó a "feszett" ellentétéként tekintendő.

Bírói gyakorlatunk ezen az alapon elindulva igen kiterjedő, liberális értelmezést ad a tisztességes

szónak. Mint magának a Bm.-nak
indokolása is hangsúlyozza a tör-
vény „a tisztességes nő védelmét
minden nőnek megadja, kinek er-
kölcsei értéke a keletével csökken, s
erkölcsi bukását idéri vagy segíti elő.”
Ez a körülmény, hogy sértett egy fér-
fival belső viszonyt folytatott, nem
zárja ki a védelmet*, sőt az elke-
sített nő lara erkölcsisége sem és
az utolbi is csak mint enyhítő kö-
rülmeny jöhet figyelembe**. Nem zár-
ja ki a nő tisztességes voltát az a

* Tinkey: 65. o. l. ** Angyal-Degré-Zehery: I. 336. l.

körülmény, hogy éjjeli kávéházban
szolgált és nem érintetlen. (Ptk. LXVI. 39.
LXVIII. 364.) Fogalmilag tehát csak az
van kizárva a védelem köréből,
aki köztudomás szerint testi nehé-
zrűbe bocsátásával ürött erkölcs-
telen kereset forrásból él.

Tekintettel a bírói gyakorlat
ily tágkörű értelmezésére, úgy vél-
jük, hogy ez utóbb kifejtett elő a-
lapján döntendő el a férfiak rászor-
ve is a „tisztesség” fogalma:

A passzív alanyt illetőleg ki

kell végül emelnünk, hogy a keri-
tésnek súlyosabban minősülő, esete-
iben (Bm. 44.§. 3. bek., 45.§) sem a sértett
kora, sem annak erkölcsi sége nem
játzik szerepet.

III. Lássuk a továbbiakban az
elkövetési cselekedetet.

Ex a sértett félnek házasságon ki-
vüli, nemi közösülés vagy fajtalanság
céljára való megzserzésében vagy az
arra való törekvésben (Bm. 43.§), a bor-
délyháza vagy más hasonló irület-
be való belépésre való peábirásá-

ban (44§. első bek.) avagy ily helyen bármely okból akarata ellenére való visszatartásában áll. (44§. 3. bek.).

a.) Ami a „megszerezés” fogalmát illeti ez a helyes értelmezés szerint bármely, a célzott eredmény elérésére irányuló közvetítő, cselekményt jelent, jóval tágabb körű tehát a „peábírás”-nál vagy a „csabitás”-nál. Mint Tinkey kiemeli „már az” ajánlattétel (egyenesen vagy közvetítő által), ha a nő visszatartott is, megállapítja a 43§ tényálladékát,

sőt a nő tudtán kívül, vele való érintkezés nélkül is elkövethető a cselekmény (szülőjével, barátnőjével való tárgyalás).^{11*} Teljesen elegendő tehát, ha a tettes a sértett félnek nyújt segílyt vagy módot a mással való nemmi közönségre vagy fajtalanságra, akár pedig a harmadik érdekeltet juttatja hozzá az áldozatul kiszemelt sértetthez. E tekintetben azonban a határvonal sokszor igen nehezen vonható meg akkor, midőn a tettes magával a

* Tankönyv: 65 o l.

sértett féllel közvetlenül lép érint-
kezésbe a törvény által büntetni
kívánt cél érdekében. Megformu-
lárva a határvonalat sehol sem ta-
láltuk, legyen szabad azonban
a bírói gyakorlatban felmerült e-
setekből levont következtetés alap-
ján kialakult szerény véleményünk-
nek kifejezését adnunk. A „meg-
szerrés” fogalma feltételezi, hogy
a kezdeményezés a tettetől in-
duljon ki. A sértett félnek nyújtott
segély vagy mód a közösülésre a-

vagy fajtalanságra tehát csak akkor kerítés, ha azt nem a sértett fél kezdeményezte. Logikusnak tartjuk tehát bírói gyakorlatunknak azt az álláspontját, hogy pl. míg a lakásnak közösülés céljából való átengedése magában nem elég a kerítés megállapítására*, addig nőknek már egyszerű - rábeszélés nélküli - felhívása mással leendő nemű közösülésre és e célból történt lakás átengedés: kerítés.^{xx}
Nyilvánvalóan azért, mert az előbbi

* Bjt. LXIX. 292. l.   ** Bjt. LXI. 251. l.

esetben nem állapítható meg, az
utóbbi esetben pedig nyilvánvaló
a közreműködő részéről a kerde-
ményezés.

Természetes, ha a tettes nem
a sértett féllel közvetlenül, hanem
annak tudta nélkül működik
közre, ez a kérdés nem merülhet
fel, mert ilyenkor világos, hogy nem
a sértett a kérdésényező?

A megszerzésnek szándékosnak
kell lennie. Ezt maga a Bn. 43. §-a is
kimondja, de ez szükségtelen, még

pedig két okból. Egyrészt a Btk. 75 §-ában foglalt rendelkezés folytán, melynek értelmében a gondatlanságból elkövetett cselekmény csak akkor büncselekmény, ha a törvény különös részében ennek nyilvánítottatik, ami azt jelenti, hogy ha a cselekményt gondatlanság esetén is büntetni akarja a törvényhozó, ezt *expressis verbis* ki kell mondania. Szükségtelen azonban a „szándékosan” szónak a tényállásdékba való felvétele azért is, mert a megse-

"Lés" a szándékot már magába foglalja. Mert mint Tinkey igen találóan írja: „A szándék itt mindig a legnagyobb fokú, (előre megfontolt, tervezett, határozott, céltatos).”^{*}

Főt a megismerésnek egyenlően a motívumát is megállapítja a törvény, amennyiben kimondja, hogy annak érdekében kell történnie. Ez a fogalom nem egyenlő a nyereség vágygal, mert annál tágabb. Előléptetés, párt-

^{*}Fankönyv: 65 l. l.

fogás reménye is benne foglaltatik. Általában az önérdek alatt bármely önző érdeket kell érteni bírói gyakorlatunk szerint. Ely önérdek itéletileg megállapított, mikor vádlott azért követte el a cselekményt, hogy az előbb más által megejtendő nőt magának is megszerrí.^x

Ha a megszerrés csalárdvággal, erőszakkal vagy fenyegetéssel történik, úgy ez a cselekmény súlyosabb minősítés alá esik (Bm. 45. §. 1. pont,

^x Angyal-Degré-Leherly: 337.

A megszerzésnek háttérben kivüli nemi közösiség vagy fajtalanság céljára kell irányulnia.

Az akinek részére a megszerzés történt a kerítésben nem tekinthető bűnösnek, ha a kerítésre nem ő maga adott megbízást. Így pl. ha a kerítő a nőt meghatározatlan személyek számára készületben tartja és ezzel a nővel valaki közösiség vagy vele fajtalanságot követ el, így részesnek sem tekint

hető. A törvényjavaslatainak miniszteri indokolása is utal azonban arra, hogy ha a megszerzés egy meghatározott egyén részére annak tudtával és segítségével vagy megbízásából ment végbe, úgy felbujtó illetve bűnszegéd az illető.

Ami végül a megszerzés kísérletét illeti, ez mint az eredményes kíséréssel egyenlő súlyu delictum büntetettik, annak folytán, hogy a törvény szerint kísérésnek tekintetik nem csak maga a meg-

szerezés, de a megszereremi törekvés is. Vagyis a Bn. 43.§-ában körülírt cselekménynek nincs kivétele, mert a kivétellel *aequivalens* cselekmény (megszereremi törekvés) szintén kimeríti a befejezett herítés tényálladékát.

b.) a Bn. 44.§-ának első bekezdésében meghatározott tényálladék elkövetési cselekedete a bordélyháriba való belépésre történő „reábirás”.

A „reábirás” fogalma már

korántsem oly nehezen meghatározható, mint a „megszerezése”.

A „reábirás” a Btk. 69. §. 1. pontjában meghatározott felbujtás alkotó eleme, amelyre vonatkozó értelmezés itt is helyt foghat. Reábirónak tehát azt kell tekinteni, „akinek magatartása képezte a döntő motívumot a nőnek bordélyházába vagy hasonló üzletbe való belépésére.”^x A reábirás akkor forog fenn, ha a cselekvőben az akaratelhatarozást képes a tettes létrehozni. Egyszerű megemlí-

^x Harmat: id. m. 106. l.

tés, inditványozás még nem reá-
birás. Maga a reábirás egyébként
a legkülönfélébb módon történke-
tik: rábeszélés, parancs, unszolás,
ajándék, jutalom kilátásba helye-
se, ha az akaratelhatarozást létre-
tudják hozni, eszközei lehetnek a
reábirásnak. Történhetik ex ca-
lórdság, erőszak vagy fenyegetés, al-
kalmarásával is, azonban ex ce-
setekben a cselekmény már a Bm.
45.§-ának 1. pontja szerint mi-
rösül.

A Pm. 44.§-ának első bekezdése értelmében a peá bírásnak a kísérlete is büntetendő.

Érdekes most már, hogy mely stadiumig kísérlet, az a cselekmény és mely stadiumban tekinthető befejezett bűncselekménynek?

E tekintetben igen különböző nézetekkel találkozunk. Bírói gyakorlatunk azt az Edvi Més Károly és Tinkey Ferenc által elfogadott nézetet követi, amely szerint a cselekmény kísérlete abban áll, hogy

a tettes az illető nőszemélyt vala-
mely módon reábirni törekszik a
bordélyháza való belépésre, de e
törekvése tőle nem függő akadá-
lyok miatt nem sikerül.* Mindaddig
a tényleges belépés meg nem törté-
nik vagy pl. jelentkezővel, ajánl-
kozással meg nem kezdetik, ad-
dig csak kísérletről lehet szó, mint
Finkeynél olvassuk, a „velekmény-
csak, a valóságos reábirással” van
befejezve.^{xx}

E felfogás szerint tehát az n

*Erdvi Illés: II. 316-l. ^{xx}Finkey: 65 l. b.

n. „hatástalan” próbíráis csak kísérletként jöhet figyelembe, ha a nő engedett is a próbavételnek.

Czuczor szemben Harmat^{xxx} szerint a cselekmény akkor van befejezve, ha a próbirt nő a bordélyháza való belépéshez szükséges tevékenység véghezvitelét megkerdi pl. már vonat-ra száll, de céljának elérése előtt megakadályoztatik. Vagyis másszóval a felfogás szerint ha a próbíráis maga tényekből megállapítható, így az eredménytől függetlenül befe-

^xHarmat: 107.

jötték kerítés forog fenn.

Ez kétségtelenül szigorubb áll-
lás pont, azonban nem helyes, mert mint
a Kuria 1909.B. 7293. sz. ítéletében olvas-
hatjuk: „A befolyásolt egyénnek puszta
elhatározása és megállapodása vég-
rehajtás nélkül eredményes reábirás-
nak nem tekinthető”.

A reábirásnak szándékosnak
kell lennie, amit azonban külön ki-
emelni voltaképp azért felesleges, mert
reábirni csak szándékosan lehet.

Önérdéknek nem kell fenn-

forognia, de az természetes, hogy ez súlyosító körülményként jöhet adott esetben figyelembe. Am bátor ugyasól-
ván minden esetben önérdekből kö-
vettetik el ez a cselekmény.

A reábirásnak bordélyháza, vagy
más hasonló ürlletbe való belépésre, kell
történnie még pedig ha a nő evégből
külföldre szállítatik, ugy a cselekmény
büntette minősül (45. §. 3 pont.). A belépés-
nek azonban a 43. §-ban meghatározott
cébra, tehát házasságon kívüli nemi
közössülésre vagy fajtalanságra kell

történnie. Ez azt jelenti, hogy nem büntethető az, aki pl. kapusnak, szabálynak, szakácsnak stb. szerep megvalósít a bordélyház céljaira. Ez a bizonyítás szempontjából igen nagy komplikációkat okozhat, azt esetleg lehetetlen is terzi.

A szabítás kísérlete is büntetendő.

b.) A harmadik tényálladék, elkövetési események valakinek akaratára ellenére való visszatartása a bordélyházban vagy más hasonló üzemben.

(Pm. 44. §. 3. bek.). Tettes természetesen leg

csak a bordélyház vagy más hasonló iis-
let felett pendelkerő egyén lehet, részes
bárki. A visszatartás bármily módon tör-
ténhetik, ha erőszakkal, fenyegetés el
vagy csalárdssággal történik, úgy a cse-
lekmény a 45. §. 1. pontja szerint minősül.

Bármilyen okból történik a visszatar-
tás, ez megvalósítja a cselekmény tény-
álladékát. A nőt tehát szerrödelés címén
sem lehet visszatartani. Tinkey[†] fi-
gyelmertet arra, hogy itt vitás lehet
a kísérlet kérdése. A lelki kényszer
alkalmazásának már első percében

[†]Tankönyv: 652. l.

ugyanis be van fejezve a cselekmény.
Azonban ő szerinte is képzelhető ennek
ellenére kivétel pl. ha a nő bizonyos
időre felmond és a bordélyház tulajdo-
nos a felmondási idő alatt éjérettek-
kel, fenyegetéssel igyekszik visszatartani a nőt.

E tényálladékokat illetőleg kiemel-
hetjük azt is, hogy a cselekmény itt a ke-
rités és a személyes szabadság megsérté-
sének eszmei háttérát valósítja meg.
Hogy melyikben mondandó ki a tettes bü-
nösnek, arra nézve a Btk. 95.§-a az irány-
adó és ennek ama rendelkezésére tekintet

tel, hogy a súlyosabb büntetést megállapító törvény alkalmazandó, — így különböztethetünk: Ha, a visszatartás három hónapot meghaladott, vagy egy hónapnál hosszabb idejű, de három hónapot túl nem halad és egyben erőszak vagy sanyargatás követtezett el, úgy a Btk-nek a személyes szabadság megsértésére vonatkozó rendelkezései alkalmazandók.

Mintán ekként röviden körvonalaztuk a kerítésnek büntetőjogunkban felállított fogalmát, megemlékezzünk annak tárgyalása közben a minősítő körülményekről is, csak még

arra kell rámutatnunk, hogy a megszerzés
sel elkövetett kerítés a Bn. 43. §-ának második
bekezdése értelmében magánindítványra, ül-
dőzendő, a magánindítvány azonban nem
vonható vissza. A kerítés egyébsétei hivatalból üldözön-
dők.

Megemlítjük végül, hogy az 1925. XIX. t. c.
2. §-a a kerítés büntetésének elkövetésére
letrejött szövetséget is büntetni rendeli.

Befejezésként pedig arra mutathat-
unk rá, hogy a jövő fejlődés útja a büntet-
ő jogi védelem kiterjesztése kell hogy legyen.
E tekintetben nagy haladást mutat már

az 1925: XIX. t. c. is a korlátár felemelésével
és a védelemnek a férfiakra való kiterjesztésével,
a további követelmények lényege, a
korra és erkölcsiségre tekintet nélküli
feltétlen védelem lenne a kerítés va-
lamennyi esetében, mint azt már
több külföldi büntető törvénykönyv
megvalósította.